

Покололись роки на дрібні черепки...

Платон Воронько

Покололись роки на дрібні черепки
І пірнули в глибинь.
В них кохається вчений,
Припадає до них, мов до вуст нареченій,
Обдуває намул вікової ріки.

Не кубушку він стулить із них, а епоху.
І сарматка помчить із дитям на коні...
Бо війна почалась за помірок гороху, —
Від кубушки й мисок — черепки при вогні.

Може, й наше життя по череп'ї з пластмаси
Будуть вчені вивчати у прийдешні віки.
О, яке ж то безглуздя!
Від кожного часу
Залишає війна черепки.